

Den gröna apostelns enträgna kamp

15.05.2019

”Det måste finnas en tok som driver på”

1980

I början av 1980-talet hade Ålandsbanken ett problem som svällde för var dag. Datavågen sköljde över banken och man höll på att drunkna i pappersavfall.

Vaktmästaren Sven-Åke Löfström blev mannen som kavlade upp ärmarna. Han löste inte bara det akuta problemet, han blev också Ålandsbankens första apostel för miljöfrågor. Vi börjar ändå med syndafloden av det så kallade pyjamaspappret.

- Med datoriseringen producerade man varje dag en massa sekretessbelagda transaktionslistor för alla konton. Det var tjocka luntor av sånt där randigt pyjamaspapper som matrissskrivarna spottade ur sig.

Luntorna, som var upp till 10 centimeter tjocka, cirkulerade under dagen inom banken. Följande dag rapade skrivarna ur sig nya listor. Dagslistorna ynglade av sig och fick snart sällskap av månadslistor och andra speciallistor.

- Och allt skulle förstöras. Först provade vi en papperstugg men det funkade inte, en av oss på vaktmästeriet stod ju nästan hela dagen och matade den där maskinen. Det blev enorma mängder strimlat papper och vi körde flera gånger i veckan till soptippen med proppfulla sopsäckar, säger Löfström.

Efter ett försök att bränna allt papper i bankens värmepanna insåg han att situationen var ohållbar, både

ur ett praktiskt och miljömässigt perspektiv. Det var då han fick tips om ett företag i Stockholm som kunde ta hand om avfallet för återvinning.

- Sedan började vi transportera vårt pappersavfall till dem, det blev lösningen på problemet.

Det goda med allt pyjamaspapper var att Sven-Åke Löfström fick upp ögonen för hållbarhetsfrågor.

- Jag började fundera på hur man kan ta hand om vissa material och se på hela koncernen ur ett hållbarhetsperspektiv.

Den viktigaste frågan var ju inte vilka problem som fanns utan hur vi kunde undvika problemen. Där var föreläsningar av professor Karl-Henrik Robèrt från organisationen Det naturliga steget en viktig inspiration.

Tyvärr har inte 1980-talet gått till historieböckerna som det gröna decenniet. Och i början fick Löfström tidvis kämpa för att göra sig hörd.

- Den allmänna inställningen var att det inte finns några problem och de som sysslade med miljöfrågor blev kallade det ena och det andra.

Men trägen vinner och med tiden fick Sven-Åke Löfström presentera bankens miljöarbete för nyanställda (han är också författaren av bankens första miljöpolicy).

- Och när jag hade större miljöfrågor kunde jag presentera dem för bankens ledning. Där började man inse att det var bättre att vara först med hållbara lösningar än att haka på senare när lagstiftningen kom emot.

Sålunda kunde han bland annat driva igenom att Ålandsbanken tidigt tecknade avtal om grön el, han fick igenom åtgärder för att minska koncernens förbrukning av el, vatten och papper. Senare installerades till och med solfångare på huvudkontorets tak.

När Sven-Åke Löfström blickar tillbaka säger han sig vara nöjd med vad han åstadkom under sina år som Ålandsbankens gröna apostel.

- Visst slog jag huvudet i väggen många gånger. Men det måste finnas en tok som driver på förändringar, annars blir det ingenting.

Sanningen om Ålandsbanken

100 berättelser genom 100 år

Joakim Enegren

Med bidrag av Annika Lundqvist, Leo Löthman och Teo Tuominen.

Foto: Sven-Åke Löfströms kamp för miljön har under åren sträckt sig långt utanför banken. Bl a har

han varit ledamot i byggnads- och miljönämnden i Eckerö kommun. Viktor Fremling.